

CÔNG GIÁO VN: CUỘC CHIẾN GIỮA HAI KHUYNH HƯỚNG THEO CỘNG SẢN ĐỂ GIỮ ĐẠO VÀ DIỆT CỘNG SẢN ĐỂ CỨ ĐẠO

Date: Monday, December 12, 2011, 11:49 AM

Lời mở đầu: (Theo tin trên NET),

Gm Nguyễn Văn Khảm trong một buổi giảng thuyết đã ca tụng Marx, ông nói: *Nhiều người nghĩ rằng Marxist là một hệ tư tưởng vô thần, cho nên không có một Cánh Chung Luận. Không phải thế!*

Trái lại Marx có một Cánh Chung Luận rất hấp dẫn, rất cụ thể. Marx đã trình bày điểm tới của lịch sử nhân loại là một xã hội Cộng sản hoàn hảo trong đó:

- không còn cảnh người bóc lột người

- mỗi người trong anh chị em và tôi chỉ cần làm việc theo khả năng, còn nhu cầu có bao nhiêu cứ việc xài

- người ta sống với nhau trong tình huynh đệ. Một thiên đường tại thế.

Trong bài thuyết giảng, ông giám mục đã đánh lộn chữ “cánh chung” (có nghĩa là cuối cùng chết rồi...) với mơ ước của Marx là xây dựng một xã hội lý tưởng trong đời sống trần thế. Một luận điểm là chết rồi con người đi đâu, và luận điểm của Marx là xây dựng một thiên đường ngay tại trần thế.

Rõ ràng cả hai hoàn toàn khác nhau và không ăn nhập gì với nhau cả. Gm Khảm đã có gian ý và trí trá. Ý của ông là biện hộ cho học thuyết của Marx và cố ý muốn đưa giáo dân VN đi đến chỗ chấp nhận Công giáo và cộng sản giống nhau và có thể sống Chung hòa bình với nhau được.

Sự thế đã làm bộc phát bất mãn trong giáo dân CG. Nó biểu hiện sự chia rẽ càng ngày càng trầm trọng giữa giáo dân và hàng ngũ lãnh đạo trong Giáo Hội.

Người viết trước đây đã có lần viết về thực trạng này. Nhận thấy đề tài vẫn còn tính thời sự nên xin repost, mong gửi tới bạn đọc bốn phương để cùng suy nghĩ. Xin thành thật cảm ơn.)

Trong một bài viết trước đây, chúng tôi có đưa ra nhận định rằng “rất có thể Giáo Hội Việt Nam (GHVN), cả hai thành phần trong và ngoài nước, sẽ đi đến một cuộc nội chiến vì ý thức hệ trong một ngày không xa. Một bên là chủ trương đi theo CS để giữ lấy GH, còn bên kia là phải tiêu diệt CS để cứu GH và cứu đất nước”. Hôm nay, chúng tôi muốn mượn ý này, đặt thành một đề tài và khai triển thêm để chia sẻ với quý bạn đọc.

Bài viết này sẽ lần lượt đề cập đến hai đề mục nằm trong chủ đề trên:

- Một là cuộc xung đột trong các tôn giáo tại Việt Nam hiện nay, và cuộc xung đột vì ý thức hệ trong Giáo Hội Công giáo.

- Hai là Giáo Hội Công giáo giữa hai khuynh hướng theo CS để giữ Đạo và diệt CS để cứu Đạo: nguyên nhân và những xung đột.

I. Nội chiến Tôn giáo và Sự Xung đột vì Ý Thức Hệ

1. Nội chiến trong các Tôn giáo

Sợ rằng nói đến chữ “chiến tranh” hay “xung đột” trong tôn giáo, nhiều người, và nhất là người Công giáo không hiểu và không tin được nên sẽ bị dội ngược, người viết vì thế buộc lòng phải dài dòng một chút để giải tỏa những nghi ngờ trong tâm trí bạn đọc về những từ ngữ dùng có thể bị coi là cuồng ngôn loạn ngữ này.

Chiến tranh là sự xung đột, xảy ra dưới muôn hình vạn trạng. Chẳng hạn những nỗ lực đẩy lui sự dốt nát thường gọi là “giặc dốt”, người ta nói là cuộc chiến chống nạn mù chữ. Chính sách của một chính quyền nhằm tiêu trừ bọn tham quan sâu dân một nước gọi là cuộc chiến chống tham nhũng. Hai nhà văn, hay hai văn đàn tranh cãi nhau trên báo chí về một quan điểm nhân sinh hay văn học, trong chừng mực nào đó sự việc mang ý nghĩa xung đột, người ta gọi là bút chiến. Hai chính khách vận động ứng cử, cãi nhau tóe lửa trước cử tri về các chính sách quốc gia gọi là khẩu chiến. Từ đó suy ra, khái niệm về một cuộc xung đột hay chiến tranh không chỉ giới hạn trong ý nghĩa là phải có những đoàn quân ăn mặc uniform [*quân phục*], trang bị súng ống, xe tăng, tàu chiến, máy bay bắn giết nhau loạn xạ, máu đổ đầu rơi. Hễ cứ có hai bên tranh dành nhau mà kết quả là kẻ thắng người thua, kẻ còn người mất thì đều có thể gọi là xung đột hay chiến tranh cả. Tiếng Anh cũng dùng chữ như vậy. Chẳng hạn trên tờ San Jose Mercury News số phát hành ngày 26-9 vừa qua, ngay trên cuối trang nhất, người ta gọi là “War of Words” hai bài diễn văn của hai đối thủ là Tổng Thống Mỹ George W. Bush và Tổng Thống Iran Mahmoud Ahmadinejad đọc trước Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc.

Chuyện cụ Lý Văn Hợp bị lôi cổ ra khỏi bữa tiệc tiếp đón Đ/C Châu Ngọc Trí, chuyện bài viết Mục Vụ Xin Tiền của Lm Nguyễn Hữu Lễ, chuyện các vị Thượng Tọa Tuệ Sĩ và Trí Siêu đầu quân vào hệ thống Phật giáo quốc doanh, chuyện Đại Hội Phật giáo quốc doanh sắp tới tại Hà Nội âm mưu thôn tính và sát nhập Giáo Hội Phật giáo VN Thống Nhất, vân vân và vân vân, chuyện nào cũng kéo theo những bài viết, những ý kiến đóng góp gay gắt trên các diễn đàn điện tử và báo chí, tất cả đều được coi là những trận bút chiến. Chưa hết, các vấn đề đó đôi khi cũng khuấy lên những cuộc đấu khẩu dữ dội trong các buổi hội họp của các hội đoàn hay từng nhóm bạn bè. Các cuộc đấu võ mồm này không thể nói gì khác hơn là những trận khẩu chiến.

Mỗi chuyện đáng tiếc kia, theo cách nhìn của con nhà lính, có thể coi là một trận đánh (battle). Nếu liên kết những trận đánh lẻ tẻ rời rạc lại, đặt chúng vào trong toàn cảnh của đất nước ta dưới chế độ cai trị của bọn thảo khấu ngoại hạng lưu manh và xảo quyệt hiện nay, chúng ta sẽ có thể kết luận rằng các tôn giáo chính của người VN đang thực sự lâm

vào một cuộc chiến tranh (war) có thật. Cuộc chiến giới hạn trong nội bộ một tôn giáo, gọi là cuộc nội chiến tôn giáo tưởng cũng không phải là ngoại ngữ. Hình thức nội chiến này xảy ra trong tất cả các giáo hội của các tôn giáo có mặt tại Việt Nam hiện nay. Đáng chú ý nhất trong lúc này là cuộc chiến giữa hai phe Phật giáo. Tin tức dồn dập trong những ngày gần đây cho thấy đã đến lúc tình hình có thể là một mất một còn giữa hai Giáo Hội Phật giáo VN Thống Nhất và Giáo Hội Phật giáo VN thường được gọi là Phật giáo quốc doanh. Các giáo hội Tin Lành, Cao Đài, và Hòa Hảo cũng không thoát khỏi tình trạng bị đất tương tự. Kẻ gây nên tình trạng thương đau này chính là đảng CSVN. Có thể khẳng định rằng tình trạng xung đột trong nội bộ các giáo hội nhất định sẽ không còn nữa nếu CS bị tiêu diệt. Nói cách khác, bao lâu còn CS tại VN, bấy lâu các tôn giáo còn xào xáo nhau không dứt, và đó là lý do chúng tôi phải sử dụng đến cụm từ “Nội chiến tôn giáo” để nói đến tình trạng này. Nghĩ mà coi, thời phong kiến không thế, thời thực dân không thế, các thời Cộng Hòa không thế. Tại sao thời CS lại xảy ra như thế, xảy ra đều khắp trong tất cả các tôn giáo, chứ không riêng một tôn giáo nào. Sự thật rõ ràng đây là một chính sách rất thâm độc và nham hiểm của CS: không tiêu diệt được tôn giáo thì gây ra loạn để trị loạn. Hay còn nói là dùng địch đánh địch hầu làm tiêu hao thế lực địch. Trước sau gì thì vẫn là nằm trong kinh điển CS: *tôn giáo là thuốc phiện, cần phải tiêu diệt*. Hoặc: *xóa bỏ tôn giáo, một thứ hạnh phúc ảo tưởng của nhân dân, là đòi hỏi hạnh phúc thật sự của nhân dân*. Tùy hoàn cảnh và tùy thời gian, chính sách không thay đổi, chỉ thay đổi phương thức hành động.

Cũng nên biết thêm, không phải chỉ có các tôn giáo mới gặp cảnh nội chiến, mà các tổ chức, các đoàn thể, các cộng đồng ở hải ngoại, các nhóm đấu tranh ở trong nước đều lâm vào tình trạng tương tự toàn là do bàn tay ác độc của CS gây ra.

Cuộc chiến trong lòng các tôn giáo tại VN hiện nay gọi là “nội chiến Tôn Giáo” tuy miễn cưỡng một tí, nhưng đó là sự diễn tả đúng và thực tế nhất. Bởi vì, nếu nói đây chỉ là một sự chia rẽ nội bộ, thì sự việc không đáng quan ngại lắm. Sự chia rẽ thường chỉ gây nên bởi những bất đồng nhỏ nhặt về hình thức, có thể là phương thức điều hành cơ cấu, hay đường lối thực hiện chính sách. Loại bất đồng như thế còn có thể hàn gắn được, miễn là hai bên biết tương nhượng nhau. Nhưng một khi đôi bên đã đối nghịch nhau trên căn bản tư tưởng thì nhất định chuyện ngã ngũ là phải có kẻ thắng người thua. Nó thực sự là một cuộc đấu tranh, một cuộc chiến.

Riêng đối với đạo Công giáo có thể nói là một GH có kỷ cương và kỷ luật nhất, tình trạng xung đột có hơi khác về hình thức, nhưng tựu chung vẫn là nằm trong chủ trương tiêu diệt Công giáo của CS. Cuộc nội chiến trong GHCG là điều có thể tránh được nếu các thành phần trong GH biết nhìn vào sự thực, nhưng vẫn cứ để xảy ra thật là một điều đáng buồn.

2. Nội chiến vì Ý Thức Hệ trong Công giáo

Nằm trong hệ ý thức, tức giáo lý của GHCG là niềm tin vào sự trường tồn vĩnh cửu của Hội Thánh do chính Chúa lập nên. Chính Chúa đã khẳng định: *còn Thầy, Thầy bảo cho anh biết: anh là Phêrô, nghĩa là Tảng Đá, trên tảng đá này, Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng nổi* (Mt 16,18).

Không người CG nào lại không tin như thế. Ngoài đức tin ra thì thực tế và lịch sử 2000 năm nay đã chứng minh rằng đạo CG tuy có lúc thịnh lúc suy, nhưng vẫn tồn tại và lan rộng. Chính đức tin và giáo lý của đạo đã biến người CG, mỗi cá nhân trở thành một người chiến sĩ có nhiệm vụ bảo vệ và phát triển GH. *Nhưng có lẽ không mấy ai ngờ rằng cuộc nội chiến cay đắng hiện nay trong GHVN lại nằm ngay trong chính cái tinh thần hăng say bảo vệ và phát triển GH của người công giáo VN. Thật vậy, cũng là để bảo vệ và phát triển GH, một bên mà đa số thuộc hàng giáo phẩm, chủ trương qui thuận và đi theo CS để đạt mục đích giữ lấy đạo và phát triển đạo. Còn bên kia là phần đông đảo giáo dân cùng với một số ít ỏi trong hàng lãnh đạo, chủ trương ngược lại, phải tiêu diệt CS để cứu lấy GH và cứu đất nước.* Phe chủ trương “giữ lấy đạo trước đã” không đưa ra một lời giải thích nào (chứ chưa nói đến một lý thuyết) cho đường lối của mình. Phe chủ trương “chống CS để cứu đạo” cũng vậy, nhưng qua những bài viết của nhiều người, người ta có thể đọc được hai luận điểm như sau của phe này:

- Một là CS là một tập đoàn bán nước hại dân. GH cũng là một thành phần của dân tộc nên phải đứng trên lập trường dân tộc trước sự suy vong của đất nước. GH đi theo CS khó khỏi mang tiếng đồng lõa, đắc tội với Tổ Quốc.

- Hai là nhiều hiện tượng coi là phản chứng của đường lối Phúc Âm xảy ra trong GH nhưng không thấy hàng lãnh đạo sửa sai. Vì thế giáo dân không đồng ý và không hiểu nổi nên không thể đồng tình với lãnh đạo GH. Họ lên tiếng mạnh mẽ để phản đối.

Không ai không biết rằng trên căn bản học thuyết, CG và CS là hai ý thức hệ đối nghịch nhau tuyệt đối, một bên hữu thần, một bên vô thần, một bên tự do, một bên độc tài. Chúng phủ định nhau tự bản thân. Do đó không thể có vấn đề sống chung hòa hợp với nhau được. Trước kia toàn thể khối người CGVN theo đuổi cùng một học thuyết đứng chung cùng một lập trường, thực hành cùng một đường lối đối với CS. Nay các nhà lãnh đạo GH đi theo một hướng khác ngược lại với hướng đi cũ và với đại đa số giáo dân. Do đó, sự việc làm phát sinh một cuộc xung đột giữa hai khuynh hướng như nói trên. Những chuyện xảy ra giữa hàng giáo phẩm và giáo dân thường xảy ra mới đây là những thí dụ về tình trạng xung đột. Nói đây là một cuộc xung đột, hơn nữa là cuộc xung đột vì ý thức bảo tồn và phát huy GH nên gọi là cuộc nội chiến ý thức hệ có lẽ cũng không phải là vô lý.

Chủ trương sống chung hòa bình với CS như hiện nay của GH phát sinh từ lúc chế độ CS nằm trên bờ vực của sự sụp đổ vào khoảng năm 1979 sau khi CS xua quân tấn công nước láng giềng Campuchia. Năm sau tức 1980, HĐGMVN họp và đưa ra đường lối “sống

Phúc Âm trong lòng dân tộc”, và khẳng định “GH đồng hành cùng dân tộc”. Đây rõ ràng là một thông điệp chính trị ngụ ý mời gọi gọi cho đảng CS. GH đã nhận ra rằng CS không còn đủ nội lực để cùng một lúc chống lại tất cả mọi kẻ thù nên đã nhanh tay nắm lấy cơ hội đi bước trước trong cái thế hai kẻ thù phải bám lấy nhau để tồn tại. Sau đó ít năm, tức là từ 1986 khi VN mở cửa, lúc CS đứng vững trở lại cũng là lúc GH bắt đầu được thông dong hơn để phát triển. Thực tại này được nhận thấy qua các cơ sở vật chất được thiết lập, các tiện nghi được trang bị, nhân sự được bổ xung dồi dào, và việc xuất ngoại của các chức sắc được tự do thoải mái.

Có người hỏi rằng đi với CS có phải là GH đã thực hành chủ trương của Tòa Thánh có từ thời đức cố Giáo Hoàng Gioan XXIII không. Câu trả lời là không hẳn như thế. Các triều đại Giáo Hoàng Gioan XXIII và PhaoLô VI, Tòa Thánh hòa hoãn với CS và thường tỏ ra thiên vị CS. Nhưng dưới triều đức cố Giáo Hoàng Gioan Phalô II thì khác. Không ai nói được là Đức Gioan PhaoLô II đi theo đường lối của hai vị tiền nhiệm. Ngài là người chống cộng triệt để ai cũng biết. Ngài đã khuyên các giám mục VN chấp nhận những thách đố mà Phúc Âm đem lại, noi gương các Thánh Tử Đạo đi trên con đường Đức Tin khi các vị này sang triều kiến Roma theo lệ Ad Limina Apostolorum. Đức Thánh Cha còn mạnh dạn thúc dục các vị hãy “ra khơi”, nhưng nào có ai nghe đâu.

Cũng có người cho rằng đường lối của HĐGMVN hiện nay đặt căn bản trên quan điểm của Đức Cố Giáo Hoàng Gioan XXIII về CS. Điều này tuy là đúng nhưng cũng sai. Quả thật Đức Cố Giáo Hoàng Gioan XXIII, trong Thông Điệp Hòa Bình Trên Trái Đất (Pacem in Terris) đã chỉ dạy rằng phải sáng suốt phân biệt và công bình đối với những lý thuyết và phong trào phản lại con người. Thông Điệp viết: “Cũng vậy, không thể đồng hóa những thứ triết thuyết sai lầm về bản tính, nguồn gốc, và cứu cánh của vũ trụ và con người, với những phong trào lịch sử được thiết lập vì mục đích kinh tế, xã hội, văn hóa, hay chính trị, dù cho các phong trào ấy bắt nguồn hay khởi hứng từ các triết thuyết ấy. Một học thuyết một khi đã thành hình và cố định thì không thay đổi nữa, trong khi các phong trào thì lấy hoàn cảnh cụ thể và biến đổi của cuộc sống làm đối tượng, nên không thể không bị ảnh hưởng vì sự biến đổi...”. Lời dạy của Đức Giáo Hoàng ngụ ý là lý thuyết CS thì mãi mãi sai, nhưng những người thực hành lý thuyết đó là các đảng CS thì họ có thể thay đổi.

Để tránh bị mang tiếng là quá khích và cố chấp trong cách phát biểu về GH cũng như về CSVN, chúng tôi xin minh định việc thừa nhận là đúng lời dạy bảo của Đức Thánh Cha. Nhưng chúng tôi cũng tin tưởng rằng *lời dạy của Ngài chỉ đúng về mặt lý luận, và chưa bao giờ được chứng minh là đúng về mặt thực hành đối với đảng và chế độ CS*. Người VN quen nói “chó đen giữ mực”, nghĩa là con chó lông đen cho đến chết vẫn là đen, không thể đổi thành màu khác được. CS cho dù thành hình dưới hình thức là một đảng phái hay phong trào, qua thời gian, nó vẫn luôn luôn mang bản chất vô thần với đặc tính độc đoán, lưu manh, và thảo khấu (predatory). *Thực tế tại VN hơn 6 chục năm qua đã chứng minh điều đó. Đảng CSVN xem ra có thay đổi, nhưng thay đổi từ nham hiểm tàn*

ác đến nham hiểm tàn ác hơn, từ lưu manh điếm đàng đến lưu manh điếm đàng hơn. Tóm lại CSVN có thay đổi, nhưng thay đổi từ tình trạng đã tệ hại tiến đến tình trạng càng ngày càng tệ hại hơn rất nhiều. Cứ thử so sánh nội dung 2 văn kiện trước và sau về tôn giáo của CSVN ta sẽ thấy. Pháp Lệnh Tôn Giáo ban hành ngày 15-11-2004 còn độc ác và bóp nghẹt ghê gớm hơn gấp trăm gấp ngàn lần Sắc Lệnh về Tôn Giáo Hồ Chí Minh ký ban hành 49 năm trước, tức vào ngày 14-6-1955. Chính Đức HY Phạm Minh Mẫn cũng đã phải xác nhận Pháp Lệnh Tôn Giáo 2004 khắt khe hơn Sắc Lệnh Tôn Giáo 1955 của Hồ Chí Minh nhiều, và ngài kết luận: “Đừng nên ban hành Pháp Lệnh này thì hơn”. Kinh nghiệm về CS thì ngay một tay đầu sỏ CS Nga là ông Boris Yelsin đã phải nhìn nhận: CS dứt khoát phải thay thế thôi chứ không thể thay đổi được. Chúng tôi không nghi ngờ rằng bảo đảm vững vàng nhất cho sự tin tưởng của mình là việc Đức Thánh Cha Benedicto XVI trong bài giảng lễ Đức Mẹ Lên Trời ngày 15-8-2007, đã xác định Con Rồng Đỏ với các đặc tính của nó trong sách Khải Huyền chính là chế độ toàn trị Stalin. Ngài nói: “... there is the immemselly strong, red dragon with a striking and disturbing manifestation of power without grace, without love, of absolute selfishness, terror and violence...” (tạm dịch: ... con rồng đỏ mạnh khủng khiếp, nó phô trương sức mạnh thô bạo và bất nhân một cách quyn rũ và khuấy đảo, tính ích kỷ tuyệt đối, sự kinh hoàng và bạo lực...). CSVN là con đẻ của chế độ ghê tởm này. Đức Thánh Cha đã chỉ đích danh con rồng đỏ là CS. Do đó *không còn nghi ngờ gì nữa, nghĩ rằng CSVN đã thay đổi bản chất nên có thể hòa hợp và sống chung được với nó là một sai lầm nghiêm trọng không thể tưởng tượng được. Đáng tiếc là GHVN đang ở trong vũng lầy sai lầm đó.*

II. Giáo Hội giữa 2 Khuynh hướng Giữ đạo và Cứu đạo

Cách tốt nhất để hiểu được sự khác biệt giữa hai khuynh hướng “Giữ Đạo” và “Cứu Đạo” là so sánh giữa hai đường lối sống đạo trong lòng chế độ CS của GH miền Bắc trước năm 1975 và của GH toàn quốc sau 1975, và nhất là hiện nay.

Hiệp Định Genève 1954 chia cắt Tổ Quốc VN cũng đồng thời chia cắt GHCGVN. Tại miền Bắc, GH rơi vào tình trạng sống không nổi mà chết cũng không xong, người ta gọi là GH sau bức màn sắt. Đức khâm sứ Tòa Thánh và các linh mục thừa sai ngoại quốc lần lượt bị trục xuất. Hàng giáo phẩm trong nước một số bị tù, bị đày ải biệt tích, còn lại tất cả đều bị cô lập và quản chế tại chỗ. Nhiều thánh đường và hầu hết các cơ sở giáo dục và xã hội của GH bị tịch thu. Tại nhiều vùng quê xa tỉnh thành, giáo dân không được phép tụ họp đọc kinh xem lễ, hoặc bị cấm cản tinh vi bằng cách bị lừa đi lao động vào các giờ kinh lễ. Việc dạy giáo lý bị cấm tuyệt đối. Không còn chủng viện. Không có đào tạo linh mục. Không còn truyền chức. Nhiều linh mục, kể cả giám mục như đức cha Đinh Đức Trụ, giám mục Thái Bình phải tự túc sinh nhai bằng cách tăng gia sản xuất. Tóm lại có thể nói CG miền Bắc là một GH chết về mặt sinh hoạt. Dùng chữ “tê liệt” coi như còn quá nương tay.

Thế nhưng lạ lùng thay, GH đó vẫn không chết. Trái lại nó sống rất hào hùng và sinh động. Không có thánh đường hoành tráng, nhưng thánh đường trong tâm hồn của mỗi giáo dân luôn tung bừng thờ phượng Chúa. Có nhiều chuyện kể trong dân gian về cách sống đạo đầy ấn tượng của giáo dân và chủ chăn miền Bắc. Nhiều cá nhân nêu gương sống đức tin đáng khâm phục. Cái gì CS cấm thì chịu vậy. Cái gì còn làm được thì làm. Tuyệt đối từ thượng tầng lãnh đạo xuống đến người giáo dân bình thường không bao giờ ngửa tay xin xỏ hay cầu khẩn bạo quyền bất cứ ơn huệ nào. Thành ra *duới chế độ CS tại miền Bắc, GH không lệ thuộc vào cơ chế Xin/Cho để phải đánh đổi quyền lợi như ta thấy ngày nay*. Nói đúng ra GH miền Bắc đã bị tước đoạt sạch sẽ nên chẳng còn gì để đổi chác. Cái mất mát là những quyền lợi vật chất. *Nhưng ít ra GH miền Bắc còn giữ được những quyền lợi tinh thần như quyền tuyển chọn và giáo dục chủng sinh, quyền truyền chức và bổ nhiệm linh mục v.v.. Các quyền tự do cao quý này chỉ trong tình trạng đông lạnh nhưng không mất*. Bị đàn áp nặng nề như thế, nhưng trong GH không xảy ra một vụ bê bối nào làm mất thanh danh của GH. Đám linh mục theo CS, một con số rất nhỏ nhưng họ cũng không có hành động gì quá đáng làm thương tổn nặng nề đến GH.

Những cái mất đi của GH miền Bắc là những cái GH toàn quốc hiện nay phải ngửa tay xin lại từ CS. Ngược lại những cái còn giữ được của GH miền Bắc trước kia là những cái mà GH ngày nay đã để mất vào tay CS. Đó là hậu quả hay nói đúng hơn là hệ lụy của 2 đường lối ứng xử đối với CS của GH trước và bây giờ. Đường lối tại miền Bắc trước đây được gọi là đường lối “bất hợp tác”. Đường lối hiện nay của GH được sơn phết hoa hòe hoa sói dưới cụm từ “đồng hành cùng dân tộc”. Ngày nay, khuynh hướng bất hợp tác với CS không phải đã chết đi, mà nó biến thành một phong trào phản kháng vừa thụ động vừa tích cực. Người trong nước dưới chế độ kìm kẹp nên hầu hết đều thụ động, nhưng cũng không thiếu những cá nhân đứng lên công khai phản kháng như các linh mục Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi v.v.. Ở hải ngoại, người CG tự nạn đứng lên phản kháng một cách công khai và mạnh bạo hơn. Sự thể cho thấy khuynh hướng này hiển nhiên đi theo chủ trương phải tiêu diệt CS mới cứu được GH và đất nước, ngược lại với khuynh hướng đồng hành với đảng CS để giữ lấy GH mà HĐGM đang theo đuổi.

Đã rõ ràng là GH miền Bắc ngày trước thà chịu bắt bớ đàn áp nhưng mà còn giữ được cái “hồn” của đạo. Ngược lại, GH hiện nay dễ dãi thỏa hiệp với CS thì chỉ giữ được cái “xác” đạo mà bỏ mất đi cái “hồn” của đạo rồi. Như vậy người CG tốt nhất là phải tiêu diệt CS thì mới giữ được GH của mình toàn vẹn cả hồn lẫn xác.

1. Những Nguyên nhân tạo Xung đột

Nguyên Nhân 1: GH Tự Tách Mình Ra khỏi Cộng Đồng Dân Tộc

“GH đồng hành cùng Dân Tộc” là khẩu hiệu chiến lược của GH được đưa ra trong môi trường CSVN Bolshevik hóa toàn dân. Điều này có nghĩa là GH cũng chấp nhận mình bị Bolshevik hóa.

Việc khó có thể tưởng tượng được nếu chữ nghĩa cứ được hiểu trần trụi như thế. Nếu không hiểu được ý nghĩa bên trong thì chỉ còn cách nhìn và đánh giá những hành động bên ngoài để hiểu mà thôi.

Đồng hành nói nôm na là cùng đi chung với nhau trên một con đường. Nhưng không phải cứ đi với nhau là đồng hành theo ý nghĩa sâu xa của từ ngữ. Một ông đồ nho đi hát cô đầu hay đến nhà bạn chơi tổ tôm có dăm ba chú tiểu đồng lếch thếch theo sau, đưa cầm ô (dù), đưa cấp tráp, đưa sách giỏ trầu, đưa mang bầu rượu. Họ đi với nhau nhưng không phải đồng hành, vì ông đồ đi du hí, còn đám tiểu đồng đi hầu hạ phục dịch cho ông. Trong ý nghĩa sâu xa của từ ngữ này, những người đi với nhau phải là những người tự do và trong nhiều trường hợp còn phải đồng đẳng nữa. Mục tiêu tiến tới cũng phải là mục tiêu chung. Chữ đồng hành còn hàm ý một sự ràng buộc tinh thần giữa những người cùng đi. Nghĩa là, nói theo người bình dân, có vui cùng chia, có khổ cùng chịu, sống chết có nhau. Tinh thần đó đáng lẽ GH nên chia sẻ chung với các thành phần dân tộc khác. Nhưng không, GH lại tìm cách gắn bó với đảng CS. Với đảng CS, Giáo Hội không phải là một thực thể tự do, cũng chẳng đồng đẳng, và dĩ nhiên mục tiêu tiến tới của cả hai cũng khác nhau, và cuối cùng GH không thể sống chết với CS. Chế độ CS sẽ qua đi, nhưng GH phải mãi mãi tồn tại với dân tộc.

Ta hãy thử xem GH đã đồng hành cùng Dân Tộc Việt Nam như thế nào. Chỉ xét đến thời gian sau Thư Chung tuyên bố việc đồng hành, tức từ năm 1980 tới nay.

- Trong phong trào vượt biên, vượt biển, CS bán bến, bán bãi, lừa gạt tiền bạc của đồng bào rồi đẩy con người vào chỗ may rủi.

- Bao nhiêu đau thương và chết chóc. GH đã làm gì để giảm bớt dòng lệ của con chiên và của đồng bào? - Im lặng!

- Sau khi thôn tính miền Nam, CS bắt đi cải tạo 300,000 quân, dân, cán, chính VNCH trong đó có cả hàng ngàn linh mục tuyên úy, gây ra bao nhiêu thảm cảnh: cuộc sống điêu đứng, gia đình tan vỡ, trẻ thơ thất học v.v.. Trước tình trạng này GH làm gì? - Im lặng.

- Trước việc các tôn giáo bạn như Tin Lành Mennonite, Phật giáo VN Thống Nhất, Phật giáo Hòa Hảo bị đàn áp và xách nhiễu, việc Đức TGM Nguyễn Kim Điền bị CS đầu độc, Lm Nguyễn Văn Lý bị cầm tù v.v.. GH làm gì để ngăn bàn tay tội ác lại? - Im lặng.

- Trước cảnh xã hội bị băng hoại, đạo đức suy đồi, cán bộ CS mau chóng trở thành đại tư bản, trong khi đó, dân nghèo càng ngày càng nghèo mạt đến nỗi cha mẹ phải bán con vị thành niên đi làm đĩ tứ xứ, thiếu nữ ham lấy chồng ngoại quốc chỉ vì nghèo đói, cả dân quê lẫn thành thị bị cán bộ, đảng viên dựa vào quyền lực để cướp nhà cướp đất tạo thành phong trào dân oan trên cả nước. GH làm gì để vơi đi những bất công kia? – Im lặng.

- Nạn phá thai tại VN được ghi nhận là cao nhất thế giới. Mỗi năm trung bình có từ 2 triệu rưỡi đến 3 triệu phụ nữ phá thai. Trước vấn đề nhức nhối này, GH cũng chỉ im lặng.

Còn nhiều, rất nhiều nữa. GH vẫn không làm gì, mà chỉ một mực im lặng. GH đã đồng hành với Dân Tộc VN như thế đấy. Nếu GH chỉ dám nói lên tiếng nói vì nhân quyền, vì công lý trong điều kiện được tự do thoải mái thì việc đó dễ dàng quá, ai mà không làm được, cứ gì phải là tông đồ của Chúa?

Tôn giáo được lập ra cho con người. Cái gốc gác của con người là tổ tiên. Tổ tiên sống hợp quần trong một khu vực với văn hóa, văn minh, phong tục tập quán, và tiếng nói riêng gọi là tổ quốc. Giới răn thứ 4 trong 10 giới răn của Chúa là thảo kính cha mẹ. Từ cha mẹ tính ngược lên là tổ tiên đến tổ quốc. *Người Công giáo không yêu và phụng sự tổ quốc thì làm sao giữ trọn được giới răn thảo kính cha mẹ. Trong thân thể của một GHCG, phần “Công giáo”, tạm coi như phần hình nhi thượng là phần của Vatican. Còn phần “Giáo Hội”, tức phần hình nhi hạ là phần thuộc về dân tộc. Nếu GH chỉ coi trọng phần hình nhi thượng mà coi phần hình nhi hạ như không có, thì nên gọi là GH Vatican thì hơn. Gọi là GHVN thật chẳng hợp lý tí nào.* Một GH Vatican như vậy sẽ phát sinh ra hệ quả là người CGVN sẽ là người ngoại quốc sống trên đất nước của mình chứ không còn phải là những công dân VN nữa. Nên nhớ rằng phong hóa VN ta lấy chữ Hiếu làm đầu. Do đó không thể quên sự thật lịch sử là trước kia, một trong những nguyên nhân khiến vua chúa cấm đạo là vì cho rằng CG cấm người ta thờ kính cha mẹ, tổ tiên, và các bậc anh hùng dân tộc. Ngày nay, nếu GH không đau được cái đau của các thành phần dân tộc khác, không chịu nhọc được nỗi nhọc của họ thì đúng là GH đang đứng bên lề dòng lịch sử của dân tộc, điều mà Hội Nghị Các Giám Mục Á Châu đã cảnh giác ngay từ khi CS chiếm miền Nam. GH đang đồng hành cùng đảng CSVN chứ không phải với dân tộc VN. Cái đảng chính trị này theo lịch sử đảng ghi chép, thực chất chỉ là một chi bộ của đảng CS Liên Xô, chứ không phải một đảng chính trị của người VN. Nó đấu tranh để xích hóa dân tộc VN cho Đệ Tam Quốc Tế CS, tức đế quốc Liên Xô, chứ không phải với mục đích đem lại độc lập, tự do, và phú cường cho dân tộc VN. Vì thế bản chất của nó là bán nước.

Một khía cạnh khác, nếu GH cho rằng lên tiếng vạch trần những tội ác của đảng CS và báo động trước những tai họa của đất nước là làm chính trị, thì không biết GH hiểu chữ chính trị là cái gì. Đức cố HY Jaime Sin của Phi Luật Tân, TGM Pius Ncube của Zimbabwe, TGM Oscar Romero của El Salvador v.v. đều là các chức sắc cao cấp tại các GH địa phương đã công khai lên tiếng và hoạt động chống lại các chính quyền tham nhũng và đàn áp dân chúng. Trường hợp các ngài phải giải thích thế nào: làm chính trị hay không làm chính trị? Hơn nữa nếu coi hành động ái quốc là làm chính trị thì việc Vatican phong thánh cho cô gái Jeanne d’Arc của nước Pháp đáng gọi là cái gì, một trò đùa chăng?

Nguyên Nhân 2: Những Hành động cụ thể

Chuyện giáo dân chống đối HĐGM nói chung xuất phát từ nguyên nhân xa là việc GH tự tách mình ra khỏi công đồng dân tộc, đi theo CS như đã trình bày trên. Nhưng cũng có những nguyên nhân gần và cụ thể trực tiếp dẫn đến tình trạng này.

- Một vị giám mục sang Mỹ xin tiền từ chối bước vào nơi tiếp đón có treo cờ Vàng Ba Sọc Đỏ. Đó phải chăng là một thái độ chính trị: ngài chọn chỗ đứng dưới lá cờ đỏ sao vàng nên từ chối bước vào nơi có lá cờ của con chiên tỵ nạn? Nếu không thì cũng biểu lộ một cử chỉ thiếu lịch sự và khinh mạn đối với những người tiếp đón mình, không đếm xỉa đến tâm tư tình cảm và lối sống của con chiên. Người lãnh đạo thiết tưởng phải biết như thế hơn những người khác mới phải.

- Nhiều vị khác, giám mục có, linh mục có, sơ siếc có cố đâm ăn xôi mặc luôn lễ phục cầm bịch nylon đứng nơi cửa nhà thờ trước mặt ông đi qua bà đi lại vì không được phép giám mục địa phương quỳ tiền trong nhà thờ. Chuyện thật là khó coi nhưng các vị vẫn làm được. Có phải vì đồng tiền con người đã mất hết cả tự trọng và nhân cách? Con chiên tỵ nạn đã quen sống trong xã hội văn minh nên cảm thấy ngượng ngùng và khó chịu. Các vị đã không chịu học câu “nhập gia tùy tục” trước khi đi.

- Ở trong nước, có nơi trước tòa giám mục dựng bia Mân Côi bằng đá quý mua từ ngoại quốc khắc kinh Mân Côi bằng đủ 150 ngôn ngữ trên thế giới. Để làm gì? Sùng đạo hay chơi nổi?

- Có nơi giám mục phá bỏ nhà thờ cổ kính và kiên cố đã tồn tại hàng trăm năm để xây nhà thờ mới lớn nhất VN với những công trình tự khoe là hoành tráng và nghệ thuật, bàn thờ mạ toàn vàng ròng 24 cara. Để làm gì, trong khi Thiên Chúa chỉ muốn ngự nơi đền thờ “tâm hồn con người”?

- Có nơi đã chịu chi (đám mỗm bọn CS) 4 triệu dollars (khoảng 70 tỷ tiền Hồ) để được mở chủng viện. Đi với ma mặc áo giấy là lẽ thế gian thường tình, nhưng vấn đề là giáo lý Phúc Âm có cho phép các tông đồ của Chúa điều hành công việc GH theo cung cách thế gian như thế không. *Không lẽ xử dụng đường lối ma quỷ để mở nước Chúa được coi là chính đáng?*

- Một số giám mục kết án cha Lý làm chính trị nhưng lại thả cho các linh mục thuộc quyền tham gia phi quyền các cấp của CS. Như vậy là giáo lý áp dụng hai tiêu chuẩn luân lý, và giáo luật thi hành hai tiêu chuẩn hành động? Thời nào kỷ cương nấy. Thời CS ta theo kỷ cương CS mới hợp thời? Khổ nỗi cái kỷ cương của thời xã hội chủ nghĩa là vô kỷ cương, là xài luật rừng.

- Quốc doanh Phan Khắc Từ có vợ con công khai mà vẫn thi hành chức linh mục. Ông Vatican không cho phép nhưng HY Phạm Minh Mẫn không cấm. Làm gì được nhau đây? Có phải phép vua chịu thua lệ làng? Ông cha có vợ con không bị cấm làm mục vụ. Nhưng bốn đạo để cho con cái lấy vợ, lấy chồng khác tôn giáo bị ông cha rút phép thông công, chết không được xưng tội, xúc dầu, không được chôn trong đất thánh (Lm Pio Ngô Đức Hậu, Nhật Ký Truyền Giáo p. 41-42). Rừng nào cọp nấy hay luật rừng chăng?

Trên đây chúng tôi chỉ nêu một số những việc điển hình. Những chuyện tương tự thì vô vàn vô số không sao kể ra cho xiết được. Toàn là những chuyện giáo dân không hiểu nổi. Có những chuyện xảy ra phản chứng Tin Mừng không thể chối cãi được, nhưng vẫn không được hàng giáo phẩm lên tiếng biện minh hay giải thích. Vì thế khó tránh được sự bất mãn trong GH. Điều nguy hiểm nhất là giáo dân VN ngày nay, kể cả một số giáo sĩ và tu sĩ, hầu như đã đánh mất ý thức về sự sai trái, thậm chí về tội lỗi. Đút lót để được xây nhà thờ, để được chịu chức linh mục, để xin đi ngược ngoài, nhận đút lót, hối lộ, ăn gian nói dối v.v. đều được coi là chuyện bình thường trong xã hội ngày nay, không có gì phải thắc mắc. Người ta giải thích: gặp thời thế thế thời phải thế là chuyện đương nhiên. Ông cha có vợ con công khai vẫn cứ làm mục vụ, vẫn làm lễ, giải tội cho bốn đạo có sao đâu. Cũng vẫn là chuyện gặp thời thế thế thời phải thế, có gì phải bận tâm. Lương tâm con người ngày nay vẫn yên ổn với những chuyện như thế. Nếu có gì không ổn thì các cha đã nói, giáo dân biện luận. Tôn giáo biến thành mê tín khi người có đạo cho những việc làm trái đạo lý là chuyện bình thường.

Trước việc GH quay lưng với các khổ đau của Dân Tộc và chỉ lo trau chuốt vẻ bề ngoài của mình như thế, và trước một xã hội loạn với những việc suy thoái đạo đức như thế, ai còn chút lương tri mà không đau lòng. Có những người giỏi nín nhịn, họ âm thầm chịu đựng nhưng trong bụng không khỏi bất mãn. Những người kém sức chịu đựng, họ phản ứng bằng lời nói, có khi bằng hành động. Hành động thông thường nhất là viết bài đăng báo, phóng lên internet. Những gì họ nói đều là những việc có thật, nói có sách mách có chứng chứ không phải là những vu cáo hàm hồ. Nhưng những con chiên mê tín thấy vậy thì bất kể phải trái, nổi sùng lên. Thế là có chuyện. Cuộc chiến bắt đầu.

Trong khi đánh phá những người chống sai lầm xảy ra trong GH, và nhắm mắt bịt bưng GH bất kể phải trái, những con chiên mê tín phơi bày ra 3 cái khuyết tật trong lối sống đạo căn cốt của họ. Trước hết là sự bất lực tư duy, thứ đến là cái não trạng ông bình vôi, và cuối cùng là thói quen phản ứng lười gối.

- **Sự bất lực tư duy:** Về nhận thức, những kẻ mê tín không đủ khả năng phân biệt thế nào là GH, và thế nào là hàng giáo phẩm. Họ tự nhiên đồng hóa hàng giáo phẩm với GH y chang như bọn Việt gian CS đồng hóa đảng CS của chúng với dân tộc VN. Vì thế họ cho rằng chống những sai lầm trong GH là chống GH, thậm chí chống Thiên Chúa. Cũng như người dân VN đụng tới bất cứ cái gì của đảng CS cũng đều bị ghép vào tội phản quốc.

- **Não Trạng ông bình vôi:** Những kẻ mê tín không nhìn thấy những người chống đối đứng trên vị trí nào để chống đối và người ta chống đối với mục đích gì. Họ phải biết rằng người tín hữu đồng thời cũng là công dân của đất nước nên có quyền và có bổn phận chống những tên phản quốc và những kẻ tán trợ tội phản quốc. Cứ xem những nguyên nhân đưa đến chống đối, người ta có thể biết những người chống đối đứng ở vị trí nào và hành động cho mục đích gì. Họ không chống đối hoặc phê phán bất cứ một giáo điều hay luật lệ nào của GH, mà chỉ chống đối đường lối và những hành động của HĐGM liên quan đến đất nước gây tác hại cho Dân Tộc. Như vậy rõ ràng là những người chống đối họ đứng trên cương vị công dân để hành động, chứ không phải trên cương vị người tín hữu. Và mục đích của họ là để bảo vệ đất nước và đồng thời cũng bảo vệ GH. Đồng bào khác tôn giáo cũng chia sẻ quan điểm của những người chống đối, nhưng vì sự tế nhị của vấn đề, họ không lên tiếng.

- **Phản ứng lười gối:** Trong một xã hội văn minh và có văn hóa, nguyên tắc đi tìm sự thật cho các vấn đề tranh cãi là tranh luận dân chủ và ngay thẳng. Đám con chiên mê tín không biết lý luận. Họ chỉ biết chửi rửa những gì mà đầu óc đặc sệt của họ cho là chống GH. Điều làm ngạc nhiên là có cả một số linh mục cũng làm như thế. Các linh mục này không giảng giải điều hơn lẽ thiệt, không phân tích cái đúng cái sai cho con chiên, mà cũng chỉ chửi. Họ chửi bới những người không mê tín như họ là kiêu căng, thiếu lòng đạo, ngu dốt, vô giáo dục, hạ cấp. Thậm chí họ chửi người khác là đồ chó săn, quân súc sanh, loài cầm thú, “bọn bất lương nhất thế gian, quỷ sẽ đưa cả nhà chúng mày xuống hỏa ngục”. Ôi, tinh thần Phúc Âm, lòng đạo đức của những “con chiên ngoan đạo” là như thế! Quý bạn đọc cần kiểm chứng cứ vào các trang web Công giáo sẽ thấy. Hiện nay những bài chửi đều, đã được lấy bớt xuống rồi không biết vì lý do gì. Nếu là người đạo hạnh, có văn hóa, họ nên viết lách đàng hoàng, dùng cái đầu để suy nghĩ, dùng ngòi bút để lý luận, để phản biện những người không mê tín như họ. Sự thể cho thấy một khi lòng đạo mất đi lý trí và sự khôn ngoan, niềm tin tôn giáo nơi con người sẽ trở thành mê tín. Người tín hữu dễ trở thành cuồng tín nếu có bàn tay nào đó thọc vào kích động. *Nguy hiểm nhất là có những linh mục có học hành đàng hoàng, lợi dụng tính mê tín của con chiên để củng cố địa vị hoặc thủ lợi riêng.* Hậu quả càng thê thảm hơn gấp bội.

Thay cho Lời Kết

Chúng tôi xin mượn một mẩu chuyện nhỏ trong cuốn Nhật Ký Truyền Giáo của Lm Piô Ngô Phúc Hậu làm phần kết cho bài viết này. Chuyện như sau:

Cái Răng, (Thời VNCH, Cái Răng là một quận lỵ cách thị xã Cần Thơ 5 km trên đường Cần Thơ đi Sóc Trăng. Ghi chú của người viết)

Hôm nay mình (cha Hậu) ghé chủng viện Cái Răng. Phòng đầu tiên mà mình bấm chuông là phòng cha giáo Chương. Cha giáo đang duyệt phim.

- Cha Piô coi phim Les Missions chưa?

- Về phim ảnh thì mình đốt đặc cán mai, dài cán thốn. Bác tóm tắt dùm em coi. Hết sức vắn tắt thôi.

- Phim mô tả thực dân da trắng tấn công các bộ lạc da đỏ. Các cha truyền giáo thì có hai thái độ: thái độ một: đứng hẳn về phía người da đỏ, cầm vũ khí chống lại thực dân. Thái độ hai: khước từ bạo lực, chỉ rao giảng và cầu nguyện. Nhưng cuối cùng thì thực dân tấn công và tiêu diệt tất cả. Hàng giám mục địa phương báo cáo về Tòa Thánh như sau:

“Hàng giáo sĩ của chúng tôi đã đứng ra bên vực người da đỏ, chống lại thực dân. Có người dùng bạo lực. Có người dùng lời cầu nguyện. Cả hai đều đã chết, nhưng dường như họ vẫn sống. Còn chúng tôi, hàng giám mục thì vẫn còn đang sống. Chúng tôi đang sống, nhưng dường như chúng tôi đã chết.”

Nội dung chuyện phim cùng với giọng truyền cảm của cha giáo Chương làm mình bị xúc động. Có lẽ mình còn phải suy nghĩ về đề tài này nhiều năm nữa (Lm Ngô Phúc Hậu, Nhật Ký Truyền Giáo trang 78-79).

Duyên-Lãng Hà Tiên Nhất

Nguồn: Web sites: <http://vulep.multiply.com/journal/item/3603>

http://hon-viet.co.uk/DuyenLangHaTienNhat_CuocChienGiuaHaiKhuynhHuongTheoCSDeGiuDaoDietCSDeCuuDao.htm

BKT sưu tầm

Đăng ngày Thứ Ba, December 20th, 2011
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH